

Η κατασκευή του παπύρου

Ο **πάπυρος** ήταν υλικό γραφής σε ολόκληρη την κλασική Αρχαιότητα που κατασκευαζόταν από το φυτό πάπυρος

Για την κατασκευή του έπαιρναν την ψίχα του κατώτερου τμήματος του φυτού.

Ενώ ήταν ακόμη φρέσκο, το έκοβαν σε τμήματα και το αποφλοίωναν, για να ελευθερώσουν την ψίχα. Αυτήν την έκοβαν σε λεπτές αλλά πλατιές λωρίδες, τις έβαζαν οριζόντια τη μια πλάι στην άλλη επάνω σε μια σανίδα βρεγμένη στο νερό, ώστε να επικαλύπτονται λίγο οι άκρες τους. Κατόπιν, επάνω σε αυτό το πρώτο στρώμα έμπαινε ένα δεύτερο στρώμα από λωρίδες τοποθετημένες κάθετα. Σχηματιζόταν έτσι ένα πλέγμα, που το πίεζαν με μια μεγάλη, πλατιά πέτρα. Με την πίεση έβγαινε από τις χλωρές ίνες του φυτού μια κολλώδης ουσία και έτσι τα δύο στρώματα ενώνονταν μεταξύ τους.

Με τον τρόπο αυτό δημιουργούσαν ένα "φύλλο" παπύρου που στη συνέχεια ξηραίνόταν στον ήλιο και τέλος απλωνόταν επάνω του ένα μείγμα αλευρόκολλας, ώστε να γίνει όσο το δυνατόν πιο λεία η επιφάνεια.

Με τη βοήθεια κάποιας κολλητικής ουσίας ένωναν μεταξύ τους πολλά φύλλα τουλάχιστον 20, τα οποία δημιουργούσαν έναν *ρόλο*. Ο πάπυρος έφθανε στο εμπόριο με τη μορφή τέτοιων ρόλων οι οποίοι τυλίγονταν σε ένα ξύλινο κοντάρι.

Ένας ρόλος από πάπυρο μπορούσε να διατηρηθεί ακόμη και τριακόσια χρόνια. Το μεγάλο πρόβλημα του παπύρου ήταν πως έσπαγε εύκολα και η συχνή χρήση των μεγάλων σε μέγεθος ρόλων προκαλούσε πολλές βλάβες από το διαρκές δίπλωμα και ξεδίπλωμα.

Ένας άλλος μεγάλος εχθρός του παπύρου ήταν η υγρασία. Με την έκθεσή του σε αυτήν το χρώμα του σκούραινε. Ένας πάπυρος που είχε βραχεί και στεγνώσει επανειλημμένα το πιο πιθανό ήταν να διαλυθεί μόλις κάποιος τον άγγιζε. Για το λόγο αυτόν τα πλουσιότερα αρχαιολογικά παπυρικά ευρήματα σώθηκαν σε ξηρά εδάφη, σε περιοχές με ξηρό κλίμα.